

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blossii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XIII. Contra ariditatem & desolationem antidotus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

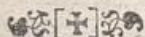
SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE.

desideria nostra, & cogitationes quibus eos alloquimur & honoramus, cognoscunt, ac magna fidelitate succurrunt cunctis sese devotè invocantibus. Cùm intimi amici & charissimi filii DEI sint, jamque cum eo gloriosè regnent, mirum in modum Deo placet, ut ab omnibus Christianis in magna veneratione habeantur.

§. IV. IMAGINES SANCTORUM.

Adver-
sus Icono-
clastas
pro ima-
ginibus
disputa-
tio.Deut. 5.
Levit.
26.

Venerare ergo eos (sicut dictum) & illorum imaginibus honorem sanctè exhibeto. Nimis disipiunt hæretici ævi nostri, qui imagines Sanctorum reiiciunt, propterea quòd DEUS in Scriptura sua dicat : *Non habebis deos alienos eorum me.* & : *Non facies sculptile ut adores illud.* Vel nolunt vel nesciunt hæretici distinguere inter simulacra deorum, & imagines Sanctorum. Sanè Christiani, Catholicæ Ecclesiæ filii, non adorant more Ethnicorum sculptilia tanquam deos (quod utique DEUS fieri prohibet) sed Sanctos in imaginibus suis piè venerantur. Id enim Ecclesia sponsa Christi, quam Spiritus sanctus edocet atque gubernat, hætenus fideliter observat, quod etiam ex traditione Apostolorum accepit.

Contra ariditatem & desolationem
antidotus.

1. Tempus semper impendendum divinis laudibus.
2. Etiam si ariditas affligat : vera enim devotio in sui abnegatione, & amore divini beneplaciti consistit, non in dulcedine sensibili : qua, si priora duo non adsunt, semper esse debet suspecta.
3. Quamvis etiam eam abundanter & utiliter præbeat Deus Tyonibus spiritualibus, ut ad fortiora animentur.
4. Assumenda igitur est indifferentia animi ad ariditatem desolationis, aut pinguedinem consolationis, pro Dei beneplacito, quantum & quamdiu ipse voluerit amplectendam.
5. Non enim in consolatione, sed in ipso Dei beneplacito consistere debet anima : omnem recurvam naturam propriam quæstionem strenuè corrigere.

OMNE tempus traducito ad laudem & gloriam DEI. Dum es incolumis, semper boni quidpiam exerce : dum verò ægrotas, serva mansuetudinem ac patientiam. Nec putes ea quæ piè facis, Deo grata tibi que utilia tunc minimè esse, quando palato cordis tui parùm sapiunt, & quando in illis te sentis minùs alacrem, aut etiam gelu interno contristum, tenebrisque circumfusum.

Vera enim devotio in vera sui ipsius submissione, resignatione, abnegatione ac nihilipensione sita est, potiùs quàm in sensibili sapore & dulcedine. Certè multis ad salutem utilius est ariditatem amaritudinemque cordis sentire, quàm affectuosa desideria & suavitate. Ille DEO valde placet, qui fide, & amore divino plenus, in ipsa sterilitate paupertateque sua interna humiliter dicere novit : *Domine, licet ego immundus sim, & omni con-*
sola-

SPHCU-
LUM SPI-
RITUA-
LUM

solatione (quam plerique boni homines experiuntur) indignus, te tamen non derelinquam, sed desolatus libenter ero iuxta tuum beneplacitum & permissionem. Nimis infidelis DEO est, qui quando Deus eum consolatur, Deo servire vult; sed quando spirituali consolatione destituitur, mox à Deo recedit, & impura illicitaque solatia perquirat. Si te desiderante divinam consolationem, Deus eam tibi negaret, & tu id pro gloria ejus resignato ferres animo: haud dubie veriùs illam haberes, & centuplò plus præmii apud Deum tibi cumulares, quàm si sensibiliter consolationem percepisses. * Suavitas illa non est indubitatum sanctitatis signum, sed DEUS eam largiendo manifestat bonitatem suam: nam & his qui pessimè vivunt, illam interdum concedit. Nisi quis percepta suavitate sentiat animi alacritatem, & famem virtutum, maximèque sanctæ humilitatis & obedientiæ atque charitatis divinæ affectum in se remanere; potest habere multum suspectam hujusmodi suavitatem.

3.
Devotio-
nis sensu
abundantia
sepe datur. Et
vultus lac
infantibus,
ut roborentur
ad exercendas
virtutes.

mirum novelli servi & amici Dei per Divinum amplexum sensibili unione Deo copulantur, osculaque præsuavia ab eo accipiunt. Bona quidem est ista sensibilis unio quæ in hominis natura cum medio fit, modò illi quibus hujusmodi gratia datur, magis ac magis in vera humilitate, patientia & sui resignatione conentur proficere: sed mystica * verissimaque unio, quam nonnulli perfecti, supra vires suas naturales everti, & abyssò divini amoris absorpti, in suprema nobilissimaque sui portione) hoc est, in mente, sive spiritu, intimoque & nudo animæ fundo) sine ullo medio experiuntur, incomparabiliter præstantior est.

* Unio mystica est superior omnibus spiritualibus consolationibus, quando Deus sine medio semet offert fruentum.

Tu verò paratus sis ariditatem & angustias cordis, tenebrasque internas omni tempore vitæ tuæ sustinere, si Deo ita visum fuerit. Verumtamen si idem benignus Dominus tibi nimis indigno nonnunquam consolationem dulcedinemque spirituales præstiterit, non eam rejicias: sed humili grataque mente illam recipito, & jugiter retine sanctum DEI timorem. Cave sedulò, ne propter hujusmodi consolationem vanè glorieris, ac tibi placeas: cave ne nimium illi innitaris vel confidas, nève illa abutaris ad propriam voluptatem: neque enim in donis Dei, sed in ipso Deo quiescere debemus.

4.
Indifferencia ad consolationem vel desolationem cum in Deo magis quam in Dei donis quiescendum sit.

Natura ubique seipsam quære-
re solet, idque plerumque admodum

5.
Amor proprius

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LIS.
& pro-
pria que
fuit in
Dei do-
nis est cor-
rigenda.

dum occultè, & sub prætextu re-
ctæ rationis atque eximii boni:
sed vitiosa propensio ejus soler-
ter observanda, & diligenter cor-
rigenda mortificandaq; est. Nam
propria atque impura quæsitio
conjuncta divinæ consolationi,
tanquam foetidum stercus est præ-
tiosissimo balsamo permixtum.
Dona Dei integrè in Deum re-
fundenda sunt: ita ut homo tam
intactum ab eis se servare nita-
tur, quasi illa non accepisset.
Quanto igitur benignius te visi-
tat & consolatur Deus, tanto sis
humilior, atque in tui nihilipen-
sione stabilior: & non deficias a-
nimo subtracta consolatione, sed
insistas piis operibus atque exer-
citiis in penuria interna ac macro-
re, perinde ut in abundantia &
gaudio. Pro ipsa cordis tui steri-
litate & ariditate, offer Patri cæ-
lesti fervida desideria ardentissi-
mumque amorem cordis IESU
Christi: offer sanctam devotio-
nem & charitatem beatæ Mariæ
Virginis atque omnium electo-
rum Dei.

CAPUT XIV.

Consideratio novissimorum.

§. I. MORTIS.

1. Resignati hominis mors: *secura semper*; & felix.
2. Ideoque mortis recordatio non est ei horro-
ris, sed in desiderio & delectatione.
3. Quin & omni fidei debet tolerabilis videri,
si non optabilis.

§. II. PATRIÆ CÆLESTIS.

1. Beatitudo quoad animam, ubi est absentia
omnis mali, visio Dei, & Christi, societas B. Vir-
ginis, Angelorum, Sanctorumq; omnium, & præ-
sentia omnium bonorum.

2. Quoad corpus, ubi est ipsius glorificatio, atque
semper florida, doctes pretiosæ, calor elementa-
rumq; renovatio.

§. III. MISERIÆ INFERNI.

1. Malorum infelicitas in anima, corpore, loco
carcerali, poenâ maximâ & æternâ.
2. Hæc unusquisque sibi utiliter accommodare
studeat.

§. I. MORTIS CONSIDERATIO.

Permane Deo conjunctus cum
integra pace in quibuscunq; rerum eventibus. Nam hac ratione & vitam DEO placentem hic ages, & tandem sancta morte hinc emigrabis. Morieris in gratia atque amicitia Dei: & mortua introitus erit ad veram vitam, juxta promissum Domini JESU dicentis: *Qui credit in me, etiam si mortuus fuerit, vivet: & omnis qui vivit & credit in me, non morietur in æternum.* Animæ tuæ è corporis ergastulo egredienti; idem Christus hæc aut similia verba blâdissimè insufurrabit: *Salus tua ego sum. Ego Creator, Redemptor & amator tuus, per angustias mortis quaesivi atque acquisivi te: semper mecum eris, noli timere.* Ad hunc modum te bonæ & resignatæ voluntatis hominem tunc consolabitur Dominus Deus tuus.

Non ergo inordinatam tristitiam tibi adferat mortis memoria, sed te exhilaret potius, quem admodum exhilarabat sanctam quandam * Virginem, quæ dicebat Deo: *O Domine, quando tandem corpus meum (teperimente) revertetur in pulverem, & anima mea resuet in te suam originem?*

Huic